

ವಾಕ್ಯಗಳು ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಜನಪದರ ಅನುಭವವನ್ನು ಉಣಪಡಿಸುತ್ತವೆ.

‘ಚರ್ಗದ ರಯ್ತು’ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಈರಮ್ಮ ತನ್ನ ಪ್ರಗೋತ್ರಂಗಯ್ಯನ ಕುಲ್ಕುಡಿಕೆಯಾದ ಚರ್ಗ ಚೆಲ್ಲಲು ಊರವರ ವಿರೋಧದಲ್ಲಿಯೂ ಬಂಡಾಯದ ಗಾಳಿಪಟ ಹಾರಿಸಿ ಊರ ಮಂದಿಯನ್ನು ಎದುರಿಸಿ ನಿಲ್ಲುವ ದಿಟ್ಟ ಹೆಣ್ಣುಮಗಳಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತಾಳೆ. ಗಂಡಾಳು ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಎದುರಿಗೆ ಸ್ತ್ರೀ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ಪ್ರತಿನಿಧಿಸುತ್ತಾಳೆ. ಈ ಆಚರಣೆ ನಮ್ಮ ಜನಪದ ಬದುಕಿನ ಭಾಗವಾಗಿ ಬಿಂಬಿತವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿನ ಪಾತ್ರಗಳು ಮನೋಜ್ಞವಾಗಿ ಚಿತ್ರಣಗೊಂಡಿವೆ.

‘ಕಣ್ಣು ನಡುವಿನ ಕತ್ತಲು’ ಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಪುಟ್ಟಮ್ಮ ಕೋಣನ ಬಾಡು ಬೇಯಿಸುವ ಪ್ರಕರಣ ಆಹಾರ ಪದ್ಧತಿಯ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯದ ಸಂಕೇತವಾಗಿದೆ. ಆರೋಗ್ಯದ ಪಥಕ್ಕೆ ಒಳಗಾದವರು ತಿನ್ನುವ ವಸ್ತುವನ್ನು ಮುಂದಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ತಿನ್ನಲಾಗದೆ ಪರಿತಪಿಸುವ ಮನುಷ್ಯನ ಸ್ಥಿತಿಯ ಅಸಹಾಯಕತೆಯ ಭಾವದಲ್ಲಿ ಅನಾವರಣಗೊಂಡಿದೆ. ಪುಟ್ಟಮ್ಮನ ಕೂಡಿಕೆ ಗಂಡ ಈರಲಿಂಗ ಅನಿರೀಕ್ಷಿತವಾಗಿ ಮರಣಿಸಿದಾಗ, ಗಂಡನ ಅಗಲಿಕೆಯ ದುಃಖದ ನಡುವೆಯೂ, ಸಾಂತ್ವನ ಹೇಳುವ ಕೈಗಳು ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಪುಟ್ಟಮ್ಮ ಹೆದರದೆ ತನ್ನ ಗಂಡನ ಸಂಸ್ಕಾರ ನಡೆಸಲು ಆಲೋಚಿಸುವ ರೀತಿ ಹೆಣ್ಣಿನ ಆತ್ಮಸ್ಥೈರ್ಯವನ್ನು ತೋರುತ್ತದೆ. ಆಸೆ ಮತ್ತು ಜವಾಬ್ದಾರಿಗಳ ನಡುವೆ ಜರ್ಜರಿತವಾಗುವ ಹೆಣ್ಣಿನ ಭಾವನಾಲೋಕ ಕೌಟುಂಬಿಕ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಚೇತೋಹಾರಿಯಾಗಿ ಮೂಡಿಬಂದಿದೆ.

‘ದ ಪ್ಯೂರ್ ವೆಜ್ ಹೋಟೆಲ್’ ಕಥೆಯು ಹಲವು ಆಯಾಮಗಳನ್ನು ಒಳಗೊಂಡಿದೆ. ವೆಜ್ ಹೋಟೆಲ್, ನಾನ್ ವೆಜ್ ಹೋಟೆಲ್ ಆಗುವ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಚೆನ್ನವೀರಪ್ಪನ ಬದುಕಿನ ಹುಡುಕಾಟ ಸಾಗುತ್ತದೆ. ಮಾರ್ವಾಡಿಗಳ ಅಗಮನದಿಂದ ಕುಲಕಸುಬುಗಳಿಗೆ ಪೆಟ್ಟಾಗಿದ್ದನ್ನು ಈ ಕಥೆ ಸಂಕೇತಿಸುತ್ತದೆ. ಬದುಕುವಾಗ ಪ್ರೀತಿ, ಪ್ರೇಮ, ಕಾಮ, ಬಾಂಧವ್ಯವನ್ನು ನಿರ್ಲಕ್ಷಿಸಿ, ದುಡಿಮೆಯೇ ಬದುಕಾದರೆ ಉಂಟಾಗುವ ಅನಾಮತಗಳನ್ನು ಈ ಕಥೆ ತೆರೆದಿರುತ್ತದೆ. ಜಾತಿ ರಾಜಕಾರಣವು ತಣ್ಣಗೆ ಸುಲಿಯುತ್ತದೆ. ಚೆನ್ನವೀರಪ್ಪನ ಅಂತ್ಯವಾಗುವ ಪರಿ ಭಾವನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಮೂಡಿ

ಬಂದಿದೆ.

‘ಸಿಂಗಾರದ್ಧಂಟು’ ಕಥೆಯು ಇಡೀ ಜಗತ್ತನ್ನು ಕಾಡಿದ ಕೊರೊನಾ ಕಾಲವನ್ನು ಖೇದದ ಭಾವದಲ್ಲಿ ಹೊತ್ತು ತಂದಿದೆ. ಓದುಗರು ಅಲೆಮಾರಿಗಳು, ದಿನಗೂಲಿ ಶ್ರಮಿಕರು ಪಟ್ಟ ಪಾಡನ್ನು ನೆನೆದು ಕಣ್ಣೀರಾಗುವರು. ಆಗ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ವಸ್ತುವೂ ಗಗನ ಕುಸುಮವಾದ ಸನ್ನಿವೇಶ ಮನುಜನ ದಾರುಣ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ತೆರೆದಿಡುತ್ತದೆ.

ಈ ಸಂಕಲನದ ಪಾತ್ರಗಳಾದ ಲೊಡ್ಡ, ಸಿಲ್ವರಮ್ಮ, ದೊಡ್ಡಂಜಿ, ಗೀರಿ, ಗಾಜಿ, ಕಟ್ಟ, ಸನ್ನೀರ ಪಾತ್ರಗಳು ಓದುಗರದೆಯಲ್ಲಿ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂತುಬಿಡುತ್ತವೆ. ದೊಡ್ಡ-ಸಿಲ್ವರಮ್ಮ, ಚೆಲುವಿ-ಲೋಕಿ, ಬೋಪಯ್ಯ-ರತ್ನಿ, ಹೀರ್ಲಿಂಗ-ಪುಟ್ಟಕ್ಕ ಪಾತ್ರಗಳು ನೈತಿಕ ಅನೈತಿಕ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಡಿಯಲ್ಲಿ ಓದುಗರನ್ನು ಚಿಂತನೆಗೆ ಹಚ್ಚಿ ತೀರ್ಪನ್ನು ಅವರ ಪಾಲಿಗೆ ಬಿಡುತ್ತವೆ. ಪ್ರೇಮ, ಕಾಮ, ವಿರಹ, ಅಪೇಕ್ಷೆ, ನಿರೀಕ್ಷೆಗಳು ಸರಿಯೋ ತಪ್ಪೋ ಎಂಬ ಹುಡುಕಾಟ ಸಂಕಲನದ ಕಥೆಗಳಲ್ಲಿದೆ. ದೈಹಿಕ ಹಸಿವನ್ನು ತಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಕ್ರಮವನ್ನು ಮಾನವ ಸಹಜ ಕ್ರಿಯೆಯೆಂದು ಈ ಕಥೆಗಳು ಹೇಳುತ್ತವೆ. ಇದು ವೈಯಕ್ತಿಕ ಆಯ್ಕೆಯ ಪರಿಮಿತಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದೆಯೇ ಹೊರತು ಸಾಮಾಜಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ರೂಪಿಸಲಾಗದು ಎಂಬ ಅಂಶವಿಲ್ಲ ಪರಿಗಣಿತವಾಗುತ್ತದೆ.

ರವಿಕುಮಾರ್ ನೀಹ ಅವರ ಬಹುತೇಕ ಕಥೆಗಳನ್ನು ಹೆಣ್ಣು ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿರುವುದು ವಿಶೇಷ. ಅಸಹಾಯಕತೆ, ಹತಾಶೆಗಳ ನಡುವೆ ಗಟ್ಟಿತನ ತೋರುತ್ತಾ, ದಿಟ್ಟತನ ಮೆರೆಯುವ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳ ಪಾತ್ರಗಳು ಬಹುಕಾಲ ನೆನಪಿನ ಕಣಜದಲ್ಲಿ ಶೇಖರವಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಿಲ್ಲ.

ದಲಿತರ ಏಕೀಕರಣ ಒಡ್ಡಿಕೊಂಡ ‘ಅವು ಅಂಗೇ’ ಸಂಕಲನದ ಕಥೆಗಳು ಸಾಮಾಜಿಕ ಚಳವಳಿಯ ಗುಣಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿವೆ. ಓದುಗರಿಗೆ ಇಲ್ಲಿನ ಕಥೆಗಳ ಓದು ಮುಗಿಯಬಹುದು. ಆದರೆ ಅವು ನೀಡಿದ ಅನುಭೂತಿ ಕಾಡುತ್ತಲೇ ಇರುತ್ತದೆ. ಜಾತಿ ತಾರತಮ್ಯದ ಬೆಂಕಿಯ ಉಂಡೆಗಳನ್ನು ಒಡಲೋಳಗೆ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಬದುಕುವ ಜನರಿಗೆ ಸಾಂತ್ವನದ ಬೆಳಕನ್ನು ಈ ಕಥೆಗಳು ನೀಡುವಂತಿವೆ. ●